

'Teletroncho', el canal que no cessa

Per al dia de l'homenatge a Carlos Fabra, no queda ni una entrada...
—Si algú es fa arrere, Sonia, jo li compraré l'entrada. Quant val, 30 euros? Jo li'n donaré 60. I amb molt d'orgull.

—En necessites només una? Una sola entrada?

—Sí, només una...

—No et preocupes, crec que te l'aconseguiré, com a mi em diuen Sonia que te l'aconseguisc...

La Sonia en qüestió és Sonia Miralles, directora de l'omnipresent Televisió de Castelló, i el fragment no és més que la reproducció d'una conversa en directe entre aquesta advocada i una de tantes telespectadores fidels que han fet d'aquesta televisió un bastió en defensa del president de la Diputació, Carlos Fabra. El contingut de la conversa, tenint en compte que l'objecte d'intercanvi no són entrades de futbol, sinó el sopar d'homenatge a Carlos Fabra (el lema del qual és "A tu lado somos muchos"), i que el lloc on es fa no són els exteriors d'un camp de futbol, sinó un programa de televisió, pot parèixer surrealista. Però no ho és. Almenys, a Castelló.

Televisió de Castelló, més coneguda com Teletroncho, en honor del seu fundador, s'ha convertit des de la seua cre-

ació, l'any 1998, en el pilar d'un "castellonerisme de soca, podrit", en paraules d'una periodista, que ha servit per alimentar les faccions més dretanes de la ciutat. El seu fundador, Vicente Miralles Troncho, un controvertit personatge a qui s'adorava i odiava en la mateixa proporció, va explotar el seu aspecte d'home de poble, sense estudis i defensor de l'essència castellanenca per convertir Teletroncho en un referent per a una part de la població. Carisma, en diuen. Les seues converses amb una estàtua de Franco, a qui ell anomenava "tio Paco", o la seua aparició amb la camisa blava de la Falange, formen part de l'hemeroteca audiovisual castellanenca. "No és una televisió convencional —afirma Ramón Cardona, diputat d'EU a les Corts valencianes per Castelló—, és una televisió d'agitació, amb idees reaccionàries, racistes...", que ha trobat en la població d'una determinada edat uns seguidors incondicionals. "Ningú no era capaç de dir-li que no a Troncho. Si no, la tenies clara", diu una persona que va treballar amb ell.

Després de la seua mort, el 2003, han estat les filles les que han agafat les regnes de la cadena. Una ventada d'aire fresc? Encara que persones que han estat dins de l'empresa asseguruen que han treballat amb completa llibertat, l'alineament amb el Partit Popular s'ha accentuat encara més. "Jo sóc del PP, sí. No ho amago. I de dreta", assegura Sonia Miralles, qui, a més de dirigir la cadena des de la mort del seu pare, condueix un espai d'opinió on es dedica a criticar amb noms i cognoms els polítics i periodistes que informen de Carlos, com a ella li agrada anomenar el president de la Diputació davant de les càmeres. Amb tanta familiaritat, per tant, no és estrany que Teletroncho s'haja convertit en la plataforma de difusió del sopar "de reconeixement" (que no d'homenatge, com puntualitzen els convocants) que un grup d'associacions dedicaran al polític. També a Teletroncho es venen entrades per 30 euros per a aquest fastuós esdeveniment. "Moltes de les declaracions que fan en directe són querellables", apunta la periodista de Castelló, "però hi ha molta por i impera la llei del silenci". Un xic semblant passava amb Carlos Fabra, i...

M. Palau

Un dels seus objectius era treure el PP del Govern de Galícia. Missió aconseguida. Com veu el resultat d'aquestes darreres eleccions a la Xunta?

—Primer de tot hem de tenir clar que els esdeveniments polítics es desenvolupen en dos nivells, que normalment no estan sincronitzats. L'un és el sociopolític, l'altre és l'institucional. Habitualment la referència de la gent, i també dels mitjans, és el del nivell institucional. Però per entendre bé els fenòmens cal convingar-los tots dos.

—El canvi institucional és el colofó del social?

—No ben bé, gairebé sempre van desfasats. De vegades s'anticipa el canvi institucional, que pot induir a posteriori canvis socials. Però de vegades pot passar al revés. Potser el cas més freqüent és que el canvi institucional sigui reflex de canvis socials que s'estan donant.

—I en el cas d'ara a Galícia?

—A veure, recordem les mobilitzacions del Prestige. De cop semblà que despertava el país. El clixé caricaturesc de Galícia com un país poblat per vaques i per persones més manses que les vaques es trencava. Però finalment vénen les eleccions municipals del 2003 i no canvia pràcticament res. És un exemple del que deia anteriorment.

Ara, acaba de donar-se un canvi institucional, conseqüència d'un procés electoral, i queda clar que s'ha tancat el període Fraga. El fraguisme com una forma d'expressió políticament de dreta, molt conservadora, en el Parlament i el Govern de la Xunta ha acabat.

Però a partir d'aquí cal analitzar què passa en la societat, i com s'ha tancat aquest període a les institucions. Fa set o vuit mesos a Galícia el PP estava absolutament derrotat. Trencat, desestructurat per dins, amb una Xunta a la deriva, amb la credibilitat i la imatge de Fraga per terra... En canvi, la mateixa nit electoral el PP va estar ballant prop de la majoria absoluta, per un diputat amunt o avall. Fins i tot, calgué esperar els vots de la immigració, sempre molt discutibles i manipulables, per consolidar els resultats. La qüestió és que el resultat ha estat molt diferent al que es podia vaticinar fa set o vuit mesos. Què ha passat? Doncs que el PSdeG i el BNG no van saber donar l'estocada final al fraguisme i al PP, ara fa set o vuit mesos.